

Arrest

nr. 212 319 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is geboren in 1997 en kwam met zijn ouders naar België in het jaar 2000. Zijn moeder diende op 31 oktober 2001 een asielaanvraag in, die op 31 oktober 2001 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 3 december 2001 dienden verzoekers ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 27 augustus 2010 en aan verzoekers moeder werd een

bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 51 190 van 17 november 2010.

1.3. Een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 2 december 2013 ongegrond verklaard, om redenen van openbare orde. Op dezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 27 juli 2016 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13) en een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoekers annulatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 179 244 van 13 december 2016.

1.5. Op 10 januari 2017 was verzoeker het voorwerp van een administratieve controle. Op 3 maart 2017 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.6. Op 25 juli 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies).

1.7. Er wordt hem op diezelfde datum eveneens een inreisverbod van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: O.

Voornaam: M. E.

Geboortedatum: 31.07.1997

Geboorteplaats: U.

Nationaliteit: Mongolië

alias:

O. M.-E., geboren te U. op 31.07.1997, onderdaan van Mongolië

J., M.-E., geboren op 31.07.1997

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980.

■ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2016.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27.07.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Als minderjarige heeft betrokkene deel uitgemaakt van de asielprocedure van zijn ouders. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 31.10.2001. Hetzelfde geldt voor meerdere

regularisatieaanvragen. Deze werden afgesloten met negatieve beslissingen op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013.

Op 10.01.2017 en 15.02.2018 heeft betrokkene geweigerd de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht in te vullen. Met andere woorden, hij heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Betrokkene ontvangt geen bezoek in de gevangenis. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in onderhavige beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"VIERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU - SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIEËLE MOTIVERINGSPLICHT

EERSTE ONDERDEEL

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven van de verzoekende partij.

Verzoeker werd op 31 juli 1997 geboren te Ulaanbaatar (Mongolië). Hij bezit hierdoor de nationaliteit van Mongolië.

Verzoeker kwam echter op zeer jonge leeftijd met zijn ouders naar België toe rond het jaar 2001. Verzoeker was op dit moment +/- 3 jaar oud.

Verzoeker heeft sindsdien België niet meer verlaten en keerde niet meer terug naar Mongolië (zie verder hieronder). Hij liep hier school in het Nederlandstalig onderwijs en groeide hier op. Hij heeft geen banden met Mongolië en kon deze ook niet ontwikkelen doordat hij op zeer jonge leeftijd naar België is gekomen met zijn ouders, zonder terug te keren naar Mongolië.

Verzoeker heeft momenteel geen contact meer met zijn ouders. Dit contact verloor hij reeds enkele jaren geleden. Hij verbleef sindsdien bij een neef in Antwerpen. Verzoeker weet momenteel ook niet waar zijn ouders verblijven.

Zoals hierboven reeds gemeld en kan worden vastgesteld in het administratief dossier, kwam verzoeker rond 2001 met zijn ouders naar België toe.

De ouders van verzoeker dienden verschillende aanvragen in tot het verkrijgen van een legaal verblijf. Door zijn ouders werd er destijds een asielverzoeker ingediend. Er werd hiertoe een negatieve beslissing genomen op 31.10.2001. Zijn ouders dienden ook meerdere regularisatieaanvragen in. Deze werden afgesloten met een negatieve beslissing op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013.

Doordat zijn ouders geen duurzaam verblijfsrecht verkregen, werd ook verzoeker niet in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht.

Deze vaststellingen kunnen gemaakt worden op basis van het administratief dossier.

Verzoeker liep steeds school in België. Dit is een zeer belangrijk element. Verzoeker vertrok op zeer jonge leeftijd uit Mongolië en kwam naar België toe. Hij verliet België niet meer en groeide hier op.

Verzoeker bundelt alle documenten die hij nog heeft over zijn schoolse activiteiten samen onder stuk 2. De eerste documenten die hij zelf nog heeft (verzoeker heeft geen contact meer met zijn ouders), zijn van het schooljaar 2003-2004.

Verzoeker spreekt daarom ook perfect Nederlands. Hij is in geen opzicht te onderscheiden van een andere Vlaamse student. Hij spreekt daarentegen slechts beperkt Mongools, door hetgeen zijn ouders hem hebben bijgebracht. Hij liep echter school in het Nederlandstalig onderwijs en ook zijn vrienden spraken Nederlands.

Verzoeker kende moeilijke perioden door zijn onstabiele thuissituatie. Niettemin verkreeg hij in het schooljaar 2015-2016 een oriënteringsattest A (verzoeker volgde toen de opleiding verkoop). Hij startte vervolgens in het schooljaar 2016-2017 in de richting kantoor. Zijn opleiding werd door verzoeker stopgezet door aanhoudende problemen om te voorzien in zijn basisbehoeften en, uiteindelijk, de strafrechtelijke waarvoor hij werd gearresteerd.

Verzoeker heeft nog een zeer jeugdige leeftijd. Hij werd op 31 juli jl. nog maar 21 jaar.

Verzoeker beseft dat hij fouten heeft gemaakt. Hij wil echter de draad terug oppikken en zijn opleiding verderzetten.

Verzoeker zit in een zeer moeilijke situatie. Hij is opgegroeid in België en wil alhier zijn leven verderzetten. Hij kent ook geen andere omgeving dan België. Verzoeker verliet Mongolië al toen hij ongeveer drie jaar was, waardoor hij geen enkele binding meer heeft met het land waar hij de nationaliteit van bezit. Hij spreekt zelfs niet afdoende de Mongoolse taal.

Verzoeker mag niet de dupe worden van de keuze van zijn ouders.

Verzoeker benadrukt dat het voor hem bijzonder zwaar is, dan wel onmogelijk, om in een "vreemd land" zijn leven gestalte te geven.

2. Bovenvermelde feiten werden niet betrokken in de beoordeling i.f.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet bij zowel het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod. Dit laatste is in het bijzonder van belang, aangezien door verweerder een inreisverbod werd opgelegd met een duurtijd van maar liefst acht jaar.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen: - een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; - en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. JheMmted-King.dom4de.c4,-na-53-Q8Q/02,J}JL7/2ZApril2010.*)

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53,

EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("*immigrés établis*") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt bij het nemen van de bestreden beslissing de focus gelegd op de vraag naar "het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgische grondgebied". Als besluit stelt verweerder dat: "De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing".

Verzoeker voerde aldus een belangenafweging uit naar het bestaan van een familie- of gezinsleven.

Een belangenafweging in verband met het privéleven van verzoeker werd niet uitgevoerd, zoals kan worden vastgesteld op basis van de bestreden beslissing.

Verzoeker is nochtans sinds zijn drie jaar in België. Hij verbleef hier sindsdien, studeerde hier, leerde de taal kennen en (perfect) spreken en bouwde hier zijn geheel van sociale banden uit (zie hierboven).

Verweerder kon niet onwetend zijn over de persoonlijke situatie van verzoeker, gelet op de elementen aanwezig in het administratief dossier, ook al zou deze de vragenlijsten niet hebben ingevuld. Bovendien wordt in de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding van 25 juli 2018 ook het volgende vermeld: "Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft". Verweerder gaat vervolgens echter enkel maar na of verzoeker zelf een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend of een regularisatieaanvraag (in het kader van het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM).

Het is nochtans aan de verweerder om deze elementen in overweging te nemen en een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Het opgebouwde privéleven door verzoeker moet worden afgewogen door de verwerende partij alvorens men de bestreden beslissing neemt. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM en de bepalingen van artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

4. Naast bovenvermelde vaststellingen, blijkt eveneens dat de verwerende partij onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Menszie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 *Boultif v Zwitserland*; EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 *Üner t/ Nederland*; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141).

In de beslissing van 25 juli 2018 wordt tevens aangehaald dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan afpersing—als-mededader—bij-r«ehtx-door-twee-of-meer—per-sonen,feiten— waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

De vaststelling doet het belang van verzoeker echter niet teniet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. *Boultif/Üner* criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is

sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Ünercriteria, in het bijzonder met:

- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien (zie het parcours van verzoeker sinds het moment waarop verzoeker de feiten heeft gepleegd die aanleiding hebben gegeven tot de correctionele veroordeling van 08.06.2018);

- de tijdsduur van het verblijf in het gastland (gezien het zeer lange en onafgebroken verblijf van verzoeker in België sinds 2001);

de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd (gezien het zeer lange en onafgebroken verblijf van verzoeker in België sinds 2001 en het gegeven dat verzoeker geen banden heeft met Monogolië).

De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.”

2.2. De verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...).”

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde in principe een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen. Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin

te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn sociale leven zich in België afspeelt en niet in Mongolië. Hierbij benadrukt hij dat hij reeds meer dan 18 jaar in België verblijft, dat hij zijn hele scholing in België heeft gevolgd, dat hij perfect Nederlands spreekt en slechts weinig Mongools.

Hoewel verzoeker inderdaad heeft geweigerd de vragenlijsten met betrekking tot de hoorplicht in te vullen, blijkt anderzijds uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoeker vanaf zeer jonge leeftijd in België verbleef. Dat de administratie geen enkele kennis zou hebben van elementen met betrekking tot zijn privéleven en aldus artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn, vindt aldus geen steun in de elementen van het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, *in casu* acht jaar, de volgende elementen in rekening werden genomen:

- De verzoeker heeft zich niet aangemeld bij de gemeente of verblijft niet in een hotel;
- Er is geen bewijs dat de verzoeker gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juli 2016;
- De verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar, betekend op 22 augustus juli 2016;
- Als minderjarige heeft verzoeker deel uitgemaakt van een asielprocedure die werd ingediend door zijn ouders. Deze procedure werd afgesloten met een negatieve beslissing op 31 oktober 2001, daaropvolgende regularisatieaanvragen werden geweigerd op 20 december 2005, 26 augustus 2010 en 2 december 2013;
- Verzoeker heeft geweigerd de vragenlijsten in te vullen met betrekking tot het hoorrecht, zodat de administratie niet in het bezit is van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en een gezinsleven in België;
- Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing bij nacht, door twee of meer personen, en werd hiervoor op 8 juni 2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden. Hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Hoewel deze vaststellingen omtrent verzoekers persoonlijke gedragingen, die blijken geven van een gevaar voor de openbare orde, de vaststelling dat de verzoeker naliet om gevolg te geven aan een eerder inreisverbod, en de vaststelling dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wel degelijk dienstig in verband kunnen worden gebracht met de “specifieke omstandigheden” van verzoekers geval en zij dus mede ter verantwoording van de geldingsduur van het op te leggen inreisverbod kunnen worden aangewend, wijst de Raad erop dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat “de” omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (*cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*). De vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten dan ook worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM niet enkel de in België ontplooiende familie- en gezinsbanden beschermt, maar dat dit artikel tevens het privéleven kan beschermen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Vast staat evenwel dat dit begrip onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch

noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, *Slivenko v. Letland*, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een “gezins- of familieleven” (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd in het gastland toegekomen is, dan wel wanneer de betrokken persoon er pas op volwassen leeftijd is aangekomen.

Samen met de verzoeker dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde, bij zijn besluit om een inreisverbod van acht jaar op te leggen (cf. artikel 74/11, vierde lid, van de vreemdelingenwet), rekening heeft gehouden met verzoekers sociale leven dat zich reeds zestien jaar lang in België afspeelt.

De gemachtigde heeft zich beperkt tot het standpunt dat de verzoeker in België geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van de EVRM heeft ontplooid, om hieruit te besluiten dat artikel 8 van het EVRM “niet van toepassing is”. Zoals hoger gesteld, kunnen de banden met verwanten die geen deel uitmaken van het kerngezin, wel deel uitmaken van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, *in casu* is dit onder meer ook het privéleven waarnaar de verzoeker verwijst en waarvan de verweerder blijkens de stukken van het administratief dossier inderdaad op de hoogte was. Uit niets blijkt dat de gemachtigde, in de besluitvormingsprocedure die tot het bestreden inreisverbod heeft geleid, heeft onderzocht of er in verzoekers geval, gelet op zijn verblijf sinds 2000, sprake is van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt dat de gemachtigde heeft afgewogen of het verbod op toegang en verblijf van acht jaar in redelijke verhouding staat tot verzoekers privébelangen in België. Door bij de afgifte van het bestreden inreisverbod van acht jaar geen rekening te houden met het eventuele privéleven van de verzoeker en door enkel te onderzoeken of het inreisverbod van acht jaar compatibel is met een eventueel gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is de gemachtigde dan ook te kort geschoten in de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoeker in het huidig verzoekschrift niet aantoonde dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om zijn privéleven verder te zetten in het land van herkomst, is niet dienstig. Immers kan uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van het individuele geval. Deze zorgvuldigheidsplicht dient zodoende reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van acht jaar, zodat het niet aan de verzoeker is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het privéleven verder te zetten in het land van herkomst.

Bovendien beperken “*de specifieke omstandigheden van elk geval*” in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zich niet tot de situaties waarbij er een privéleven is dat voor de staat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid, van het EVRM met zich mee brengt om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (*cf.* RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet overigens zinloos. Immers, indien een dergelijke positieve verplichting dient te worden aangetoond, dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is. De verzoeker heeft er derhalve hoe dan ook belang bij dat de duur van het inreisverbod wordt afgewogen tegen zijn privéleven. Het opgelegde inreisverbod verhindert hem immers om in de komende acht jaar, ook voor kort verblijf, terug te keren naar en verblijf te hebben in België. Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging betreffende alle relevante persoonlijke elementen of omstandigheden die bij de afgifte van een inreisverbod van lange duur (acht jaar) in rekening moeten worden genomen, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het vierde middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT